

Kyrkoblاد

för

Falköpings Pastorat

Nu är den alltså här igen

Sparbössan

för Lutherhjälpens fasteinsamling

Om allt gått efter beräkning så kom den samtidigt med kyrkoblادet i Din brevlåda. Kontakta eljest någon av prästerna.

Den har ett ärende till oss: att erinra oss om nöden i världen och om plikten och förmånen att få i någon mån bidra den...

Men vi har ju hjälpt redan! Tar då nöden aldrig slut? Det ser inte så ut. Det ser ut som om vi alltid skulle få ha de fattiga ibland oss». Inte som något naturligt. Men som ett symptom på vår oförmåga att komma till rätta med problemen. Eller kanske rent av som ett symptom på vår själviskhet, vår synd. Någon har sagt: »Det finnes nog i världen för allas behov, men det finns inte nog för allas begär.» Det gäller att dela med sig.

Öster, väster, norr och söder
Korsens armar överskygga:
Alla äro våra bröder,
Som på jorden bo och bygga
Då vi bröders bördor bära,
Med och för varandra lida,
Är oss Kristus åter nära,
Vandrar osedd vid vår sida.

Vad gäller insamlingen i år? Inte något enstaka projekt, som det varit några av de föregående åren, ett sjukhus, en yrkesskola etc. — Nu gäller det framför allt att konsolidera och underhålla och bygga vidare på de projekt, som redan satts igång.

Följande ändamål har Lutherhjälpen satt upp som de mest angelägna för denna insamling, som för hela landet väntas ge 5 miljoner kronor, och här i Skara stift 600.000 kronor:

- Kyrkostödet i Östyskland och andra östeuropeiska länder, bl.a. hjälp åt äldre och flyktingar.

Dagens bibelsord. Tel. 148 80

- Det medicinska arbetet i Jordanien. Sjukhus, fasta och rullande kliniker. Insatser mot trakom och andra ögonsjukdomar.
- Yrkesutbildning åt flyktingar i Hongkong och Jordanien.
- Skolbespisningar och annan livsmedelshjälp åt 400.000 barn i Algeriet. Även här finnes rullande kliniker.
- Skolor, kliniker, brunnborrning, flyktinghjälp i Tanganyika.
- Utbildning av läkare i Etiopien m.m.
- Nytt flyktingprogram för Indien. Utblottade flyktingbönder skall få hus och jordlotter.
- TBC-hjälp, vanförestalt för amputerade och andra krigsoffer i Korea. 50.000.000 tabletter mot inälvsmask.
- Långsiktig hjälp i Grekland.

Projekt i olika länder i samarbete med *Svenska kyrkans mission*.

Det kan nämnas, att yrkesskolan i Jordanien nu är invigd och i bruk. Den har besetts av bl.a. kyrkoherde Rudolf Johansson och flera församlingsmedlemmar. Den anses som en av de ur kvalitetssynpunkt förnämligaste i hela mellerta östern. Yrkesskolan i Backo i Etiopien, som vi insamlade medel till förra gången, är redan under byggnad. I Hongkong investerar Lutherhjälpen 500.000 för en yrkesskola för speciellt kinesiska yrken.

Vad tjänar det till att hjälpa?

Det är ju ändå bara en droppe i detta hav av lidande och svält och brist. Ja, med ett sådant resonemang kan man komma undan att hjälpa. Det är ett sådant solitt resonemang, som man på ett sätt inte kan säga emot. Det är faktiskt

fråga om en droppe i havet. Men om sådana åsikter skulle få dominera vår värld, skulle den förvandlas till en isöken. När stod inte de människor, som har tillfört världen fonder av godhet inför omöjliga uppgifter? När kunde inte deras insatser kallas vanmäktiga, bortkastade? Henri Dunant vid Solferino, Fader Damien med de spetälska, Cary med änkebränningen, Wilberforce med slaveriet, Kagawa i Kobes slum, Schweitzer nere i Afrika. Elsa Brändström bland fångarna frågade aldrig efter om det lönade sig. De gick åstad. Deras insats blev en spjutspets för större hjälpaktioner. — Så menar vi, att Lutherhjälpen liksom missionen äro spjutspetsar, som skall öppna vägen för aktioner, som engagerar hela nationer. Men tills dess är det en oavvislig plikt att hjälpa.

Sparbössan står nu på vårt bord. Vi får tillfälle att öva oss i det dagliga givandet. Den lille indiske flyktingpojken, som sitter och väntar på en gammal sliten resväska, må bli en påminnelse om alla dem, som av oss väntar att få hjälp till ett hem.

Liksom förra året är avsikten att insamlingen skall nå sin kulmen Palm-söndagen den 11 april. Alla, som har tillfälle, skall då taga med sig sparbössan till gudstjänsterna i någon av pastoratets kyrkor. De, som inte har tillfälle eller möjlighet att komma — gamla, sjuka eller på annat sätt förhindrade kan ringa på diakonissan, kyrkvärdar, prästerna eller sända den med någon annan.

Falköpings pastorat gjorde förra året en strålande insats. Skall vi försöka att gå in för ett fint resultat i år också?

Gud välsigne varje givare.

G. M.

Vaktombyte

Sigvard Gabrielsson

Vid februari månads utgång lämnar kyrkvaktare Evald Ottosson sin tjänst i Falköpings församling. Hans tjänstetid här omfattar 7 år. Han hade goda vitsord från sin föregående tjänstgöring och hans år här har inte jävat dessa. När han nu lämnar sin tjänst kan det sägas att vi i honom förlorar en verkligt god och bra kyrkvaktare. Det gäller om all hans tjänstgöring, men vi tänker framför allt på hans sätt att göra tjänst i S:t Olofs helgedom. Den tjänsten har också säkert legat hans hjärta närmast. På ett försynt och påpassligt sätt har han där tjänat prästerna, som tjänstgjort vid gudstjänster och den gudstjänstfirande menigheten. Han har varit inte bara »vaktmästare» som fullgjort en viss yttre tjänst, utan han har själv levat med i gudstjänsten. Mot allmänheten har han varit tillmötesgående, haft lätt att samarbeta med övrig personal. — När han nu lämnar sin tjänst här vill vi tacka honom för de år han tjänstgjort och önska honom och hans familj arbetsglädje och framgång i arbetet vid den gamla förnämliga domen i Strängnäs. Han har smak för fina kyrkor!

Samtal om nattvarden

Telefonen ringer.

— Det är N.N. Jag undrar om pastorn har tid för ett samtal. Jag var i kyrkan i söndags. Det var ju nattvardsgång då, och sedan dess har jag funderat rätt mycket över nattvarden och vill gärna tala med pastorn om den.

Vid det följande samtalet kom vi in på frågor, som säkerligen är gemensamma för många människor, varför en del av dem tas upp här.

— Jag kan över huvud taget inte förstå nattvarden?

— Det är ni inte ensam om. I själva verket kan väl ingen göra anspråk på att med sin tanke fatta hela innebörden i nattvarden. Den är en hemlighet, en Guds gåva, som vi får ta emot utan att vi först måste begripa den. Det är här som med så mycket annat i livet, som vi räknar med utan att egentligen förstå hur det kan vara så. Tänk t.ex. på säden som lägges i jorden. Hur det nya livet växer fram ur kornet, vet vi inte. En blommas underbara doft och skönhet eller kärleken mellan ett par förälskade, hur förklara det? Mycket i livet kan inte beskrivas eller förklaras utan att förden skull vara mindre verkligt eller viktigt. Så är det också med nattvarden. Det är

Som efterträdare till Evald Ottosson har kyrkorådet antagit vårdare Sigvard Gabrielsson. Vi vill nu här hälsa honom hjärtligt välkommen till denna tjänst och vi hoppas, att han skall finna utbyte och glädje av den och att vi skall få ett gott samarbete till kyrkans fromma. I välkomsthälsningen innesluter vi givetvis också hans familj.

sträckning växer upp i städernas »sten-öknar» och alltså ytterst sällan kommer i kontakt med den fria naturen. Det är dock inte bara kroppens behov, som blir tillgodosedda under en lägervecka utan kanske än mer själens. Det är väl t.ex. sällan, som man så intensivt och påtagligt känner Guds närhet som vid en aftonbön kring ett falnande lägerbål en vindstilla sommarkväll med en färgsprakande solnedgång. Det är sådana upplevelser, som etsas fast i vårt medvetande och som stärker vår tro, när vardagen börjar igen.

Vårterminens program går, för vår räkning, helt i Missionens tecken. Vi skall dra vårt lilla strå till stacken för att Jesu missionsbefallning skall kunna förverkligas. Därför tar vi fr.o.m. i år upp en kollekt vid varje Ansgarsträff, som oavkortad går till Svenska Kyrkans Mission. Vi har satt upp som mål att samla ihop minst en tusenlapp. Det kanske inte är så mycket att komma med, men det viktigaste är, att vi lär våra juniorer att se bort från sig själva och känna ansvar för sin nödlidande nästa. Vid hobbyträffarna arbetar vi praktiskt för missionen. Flickorna syr babykläder och gör leksaksdjur, pojkarna tillverkar djur och »söndagsskolekort». Allt detta, både pengar och hobbyarbeten går till S.K.M:s barnsjukhus Emptulwa i Sydafrika.

Varje år på Kyndelsmässodagen har vi en stor invigningshögtid i S:t Olofs kyrka. Detta hade vi också i år, där ett tjugotal nya medlemmar upptogs i vår gemenskap och där våra »gamla» medlemmar invigdes till högre grad. Invigningshögtiden leddes av vår kretsledare kyrkoadj. Göran Lewin.

Vi har med denna artikel velat ge några glimtar från verksamheten i vår Ansgarskrets, och vi hoppas med den ha väckt ett intresse hos våra läsare för församlingens ungdomar.

Bengt-Åke Öhgren

Herre, gör mig till et redskap för Din fred

Låt mig bringa kärlek, där hatet råder

Låt mig bringa förlåtelse, där orätt har begåtts

Låt mig skapa endräkt, där tvedräkt råder

Låt mig bringa tro, där tvivlet råder

Låt mig bringa hopp, där misströstan råder

Låt mig bringa ljus, där mörkret råder

Låt mig bringa glädje, där sorg och bedrövelse härska.

O, Mästare, låt mig icke så mycket söka
att bli tröstad, som att trösta
icke så mycket söka att bli förstådd
som att förstå
icke så mycket att bli älskad som att
älska.

Ty det är genom att ge som man får

Det är genom att glömma sig själv
som man finner sig själv

Det är genom att förlåta
som man blir förlåten

Det är genom att dö som man uppstår
till det eviga livet.

Franciscus av Assisi

Ansgars-Information

I denna artikel kommer en speciell gren av församlingsarbetet att presenteras, nämligen verksamheten i Falköpings Ansgarskrets.

Först är det dock lämpligt, att vi ger en kort historik över »Ansgarsförbundet av kyrkliga juniorer». Förbundet grun-

— Men vad ska andra, som vet huru-
dan jag är, säga om jag går till nattvar-
den?

— Det är viktigare vad Jesus säger
än vad andra säger. Vill vi höra honom
till, får vi inte tveka inför den bekän-
nelse, som stegen fram till nattvardsbor-
det alltid innebär.

— Hur ofta bör man gå till nattvar-
den?

— Nattvarden är till skillnad från
dopet inget engångssakrament, även om
den första nattvardsgången också blir
den sista för många. Jesus har uppmanat
oss att gå ofta. »Så ofta I gören det . . .». Hur ofta? Ja, det får man själv avgöra,
men lika väl som vi ofta behöver bedja
och läsa Guds ord för att stärkas i tron,
lika väl behöver vi ofta gå till nattvar-
den, om vi har möjlighet därtill.

— Då tror jag mig ha fått svar ock-
så på frågan om man inte kan vara en
lika bra kristen utan att gå till nattvar-
den .

— Ja, att vara kristen är ju först och
främst att tro på Kristus, vilja tillhöra,
tjäna och lyda honom. Om han nu vän-
tar mig vid det dukade bordet, dit han
själv bjuder in och där han själv är värd
— kan jag då »vara en lika bra kristen»
utan att bry mig om min Frälsares in-
bjudan?

H. L. t.

dades i början på 1940-talet av prostén
Fromén i Huddinge församling, där
man arbetat fram en verksamhetsform,
lämpad för junioråldern. Redan från
början var förbundets målsättning klar:
»För Kristus, för kyrkan, för Sverige»
heter det nämligen i vårt lösenord. Ans-
garsarbetet syftar alltså till att hjälpa ju-
niorerna att lära känna Jesus Kristus
samt att bli verksamma i den kristna
församlingen. 1958 startade Ansgars-
kretsen i Falköping sin verksamhet un-
der kyrkoadj. Rune Ekenvis ledning.
Under de första åren var medlems-
antalet c:a 25. Denna siffra har under
de senaste åren stigit starkt och är nu
uppe i c:a 125.

Ansgarsförbundets verksamhet omfat-
tar 4 olika arbetsgrenar: kunskap, ta-
lang, händighet och spänst. Kunskaps-
momentet syftar till att juniorerna skall
lära känna sin bibel, sin psalmbok och
kyrkliga verksamhetsgrenar som t.ex.
mission och diakoni. Pauli tal om de
olika nådegåvorna har vi tagit fasta på,
vilket kommer till uttryck i talangmo-
mentet, där juniorerna får utveckla sina
speciella anlag, t.ex. att sjunga och spela.
En nådegåva, som de flesta ungdomar
undfått, är händigheten. Våra juniorer
får därför syssla ganska mycket med
hobbyarbeten. »En sund själ i en sund
kropp» är ett gammalt ordspråk, som
visar Ansgarsförbundets ideal. Den sun-
da kroppen utvecklas i spänstmomentet,
där det bl.a. ingår idrott och friluftsliv.
Dessa verksamhetsgrenar ägnar vi oss
främst åt under sommarlägren. Läger-
livet har en stor mission att fylla bland
dagens ungdom, som i allt större ut-

inte nödvändigt att begripa den för att få vara med om den. Vi får ta Jesu ord som de står där: »Detta är min lekamen» och »detta är mitt blod». Och i enlighet med hans eget ord och löfte och vår kyrkas bekännelse får vi tro, att den uppståndne Herren själv möter oss i den heliga handlingen. Genom brödet och vinet ger han sig själv åt oss. Orden i en nattvardsbön från 1700-talet äger alltså sin giltighet: »Betänk, att även de som hunnit till den högsta grad av kunskap, ändå icke kunna förstå och begripa mera av denna hemlighet än den enfaldigaste och aldrig komma längre än till att tro. Bliv du därvid. Gå icke till råds med förnuftet i hemligheter, utan kom till Jesu nattvardsbord med ett barnsligt förtroende till hans ord. Då är du en välkommen gäst».

— Behöver man då verkligen gå till nattvarden? Räcker det inte med Guds ord och bönen?

— Guds ord är visserligen det vanligaste och viktigaste nådemedlet. Men vi ska komma ihåg, att nattvarden inte är något mänskligt påfund utan instiftad av Jesus själv. Har han nu gett oss detta sakrament, så menar han också att vi behöver det. Nattvarden handling talar tydligare än ord om det stora offret på Golgata, om hur kärlekens Gud själv i sin sons gestalt trädde in i en syndig värld, led och dog för oss för att skänka oss försoning och frid. Nattvarden förmedlar detta budskap till var och en personligen. »För dig utgiven» och »för dig utgjutet». Till syndernas förlåtelse. »Den som sätter tro till de orden, han har vad de innehålla och lova, nämligen syndernas förlåtelse», säger Luther.

— Är det inte bara de särskilt from-

ma som bör gå till nattvarden? Måste man inte vara värdig?

— I bibeln talas det inte om värdiga eller ovärdiga gäster vid nattvardsbordet. Men aposteln Paulus talar i 1 Kor. om att äta och dricka på ett ovärdigt sätt, och därmed avsåg han dem som inte gjorde någon »åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis». Under 1800-talets senare del, då det var allmän sed att gå till nattvarden, tog många det hela mycket lättvindigt och gjorde inga större försök att leva ett kristet liv, varför prästerna kom att tala om ovärdiga nattvardsgäster. Detta har senare vållat missförstånd och oro.

Man skulle kanske kunna säga att den är ovärdig, som anser sig själv värdig, men värdig är den, som känner sig ovärdig. Ovärdigheten ligger däremot inte i att man känner sig vara en stor syndare och fördenskull inte vågar gå. Nattvarden är till just för syndare, som behöver en Frälsare. »Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka», säger Jesus. Nattvarden är inte ett premium till särskilt fromma utan en nådegåva för alla ovärdiga. Dit kommer vi alla med tomma händer för att ta emot Guds gränslösa barmhärtighet.

— Jag tycker det vilar något tungt och dystert över nattvarden.

— Det är nog riktigt att nattvarden för många förvandlats till något dystert. Men tänk på nattvardsmässans ord om att det är »tillbörligt, rätt och saligt, att alltid och allestädes tacka och lova» Gud.

Syndabekännelse och botfärdighet hör med till en rätt beredelse inför nattvarden, men samtidigt borde vårt hjärta fyllas av glädje och tacksamhet över att Kristus själv vill ta emot oss vid sitt bord.